

Мара Белчева

В душата ми градина...

В душата ми градина
речта си посади,
и на далеч отмина.
Речта ти реч роди.

Когато се завърна
речта си непозна;
когато ме прегърна
ти – майска светлина –

тя пак бе полетяла
– пчела от цвят на цвят –
и от дъхът ти брала
най-дивний аромат.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6254>]